З "Сонетів до Орфея"

Зажадай переміни. Хай пломінь тебе надихне,
якщо річ, загордівши од зміни, тебе уникає;
творчий дух, що накреслює й ревно майструє Земне,
у накресленні явищ одні лиш пунктири вбачає.

Ціпеніє усе, що себе замикає в бутті,-
де воно заховається, вкрите наплинулим жахом?
Зачекай,— все тверде зачапіє ще більш в майбутті.
Леле! Молот незримий підноситься змахом!

Хто спроможен, мов ключ, розливатись,— того
і здобуте пізнання осяйно крізь простори творчі веде,
де кінець може стати початком, початок — кінцем.
Всякий простір щасливий — він син або внук розставання.
Навіть Дафна, змінюючись в лавра гілля молоде,
вже як лавр, тоді прагне, щоб зробився ти вітерцем.

Переклад М.Бажана